

popelníku a pomyslel si, že začíná být trochu patetický s celou tou podělanou Evropou, která by se mohla zarámovaná v kosočtverci klidně jmenovat Érota nebo také Kundánie a nebohý, nešťastnou náhodou materializovaný hrdina nějaké správné sovětské vědecko-fantastické novely z šedesátých let by si při svém nečekaném přistání v Praze na začátku dvacátého prvního století, tedy století, představujícího pro fantasy žijící počátkem století dvacátého něco jako zemi zaslíbenou jejich vizím dokonalé společnosti budoucnosti a nejenom jim, by si při procházce centrem tohoto města musel opravdu připadat jako v nějaké té Kundánii a to nejenom kvůli neobyčejně častému výskytu nahých žen na obálkách různých časopisů vystavených skoro na každém rohu. Konec konců stejný pocit naprosté mravní spouště a zhouby by se asi zmocnil i leckterého světáka ve fraku a cylindru, nějakého takového operetního svůdce z Cikánského barona nebo Polské krve, kdyby se díky nějakému nepatřičnému zauzlení časoprostoru přenesl právě na Václavské náměstí, kde by z té současné módy musel dostat záchvat mozkové mrtvice, ale přestože to byla taková Kundánie, nedal se jí upřít jistý půvab, za který ale mohly většinou ony sentimentální vzpomínky z dětství, ale naštěstí nejenom ony a dokonce k němu přispívaly i tajuplné Karpaty se svými upířskými historkami a Vídeň se svým modrým Dunajem, který ovšem nikdo nikdy leda v šumivém opojení s bublinkami šampaňského v hlavě, a také staré zvlněné moravské vinice a také lahve dobrého rieslingu vypité nad ránem s přáteli a také Mosela a také Petrohrad se svým měděným jezdcem a také dojetí po dočtení Dámy s psíčkem, so sabačkoj a dokonce by si tam našel místo i starý Královec s puntičkářským Kantem a dokonce jako odvrácená strana a protipól Mefistofeles s Goethem procházejícím se po Mariánských lázních a všechny tyto a jiné jednotlivosti, z nichž se skládala, v sobě obsahovaly jeden povážlivý nedostatek, který s ním měl společný i tzv. lidský duch a který by se také mohl přiměřeněji ozdobit přívlastkem fantomaticnost, která zase měla co dělat s časem a přítomností a minulostí a také s fantómem opery a lidské mysli, která by snesla srovnání s fantómem opery, a to lebkou jakožto divadelním ústavem, v němž coby myšlení řádí právě onen zlopověstný fantóm opery. Při návratu zmačkal Ulrich pokreslenou mapu Evropy a hodil ji pod stůl a řekl si zcela otevřeně, že tohleto všechno je sice pěkné, ale úplně na hovno a že asi udělá nejlépe, když si na noc přečte něco uklidňujícího a tak šáhl na secesní noční stolek po Paralelních světech, aby se najednou ocitl doslova jinde, ačkoli slova s nimiž se potkával na stránkách této knihy, nebyla nikterak neobvyklá, ale ze samých těch ale a tak a tudíž a proto a proto si myslíme neboť minulý rok a průlom dokázal autor postavit rovnou nekonečno různých propojených světů a Ulrich si říkal, že je to opravdu pěkné a půvabné jak z několika podstatných jmen a několika jiných slovních druhů dokáže liská mysl vykouzlit celý vesmír a v tomto případě dokonce nekonečno různých vesmírů. O něco později s hlavou na polštáři, takříkajíc před usnutím, se Ulrichovi přihodilo, že měl cosi jako vizi a zde konečně přichází ke slovu ona nespojitá lineární funkce, o níž je, pokud se nepletu, zmínka v názvu této kapitoly a musíme říci, že měla tvar písmene V, jehož středem vedla karteziánská souřadnice Y kolmo dopadající ve špici onoho V na osu X, přímo skoro v bodě 0, ale právě jenom skoro. O její nespojitosti vypovídala ona špice vznášející se v opravdu infinitezimálně nad nulou, nad níž se měl za chvíli ve své vizi vznášet také Ulrich a navíc také pozorovatel, to jest bytost, kterou si přivolávají na pomoc různé učebnice fyziky, v případech, kde je zkratka lidský pozorovatel tak říkajíc úplně na hovno, čímž nesnižujeme plodnou roli těchto pojmů jako kontrakce či dilatace třeba při budování speciální teorie relativity, o níž toho pochopitelně víme asi tolik jako onen přízračný pozorovatel, ačkoli pojmy jako kontrakce či dilatace času používáme se stejnou samozřejmostí s jakou si zavazujeme tkaničky od bot. Takže si prosím představme onoho pozorovatele an sedí s pohodně přehozenou pravou nohou přes nohu levou s cigaretkou v ruce, kterak se tady infinitezimálně nepatrně vznáší nad onou nulou, nad níž se špičatí špička onoho V, které je pouho pouhým grafickým vyjádřením jisté elementární lineární funkce, a bohužel funkce nespojitá, neboť přesně na oné špici nemůže náš kouřící pozorovatel

provést ani první ani druhou derivaci, takže o žádné rychlosti ano zrychlení tady nemůže být ani řeči, ale přesto je to zajímavé místo, neboť je to ta špice, která naprosto těsně sousedí s bodem, v němž dojde k velkému pnutí či velkému rachotu nebo také poněkud konvenčněji k velkému třesku a hle, copak to tady máme. Pozorovatele, který tam vlastně není, neboť ten se nalézá pouze v prostoru naší představivosti, ale je tady nula, a to je prosím velmi důležité.

Také Ulrich si již konečně uvědomil, že jeho hodinky se natahují podle církevního kalendáře a že tady existuje cosi čemu se říká narození Páně neboli Vánoce.

Následující den před Ulrichovým odjezdem do Mariánských lázní pro něho byl víc než rušný, protože musel dokončit jednání kolem vydání deníků jeho slavného prapředka, což se mu také úspěšně podařilo. Dále si také musel zajistit ubytování v hotelu Promenade poblíž slavné lázeňské kolonády, k čemuž použil tak zvaný internet, což budeme ještě muset na patřičném místě náležitě rozvinout a také musel vyřídit telefonát s Liskou, v němž mu na otázku jestli už také přemýšlel o Evropském roku sdělil, že ano a že už si dokonce zakresli půdorys celé operace, kterému dal tvar kosočtverce a navrhl Liskovi tento planimetrický útvar jako symbol pro jejich akci, ale ještě také poněkud vážněji dodal, že s těmi ženskými měl Liska pravdu a že od nich budou muset vyjít, ale že nic konkrétního ještě nevymyslel. Liska mu sdělil, že má podobný názor a že to budou muset nechat uzrát. Potom mu ještě volala Claudie, což Ulricha příliš nepotěšilo, ale nedalo se nic dělat a musel si s ní nejméně půl hodiny poklábat o úplných nesmyslech, které Ulrich pracovně označoval jako píčoviny. Nu a navečer po setmění se šel ještě trochu projít po městě a tady si při pohledu na vánoční výzdobu výloh obchodů a svítící vánoční stromy na náměstích uvědomil, že už tady máme Vánoce a řekl si, že to je koneckonců jedno z období roku, které má rád a bezpochyby se za tím skrývala nejedna příjemná vzpomínka z dětství a když se jen tak pomalu procházel po centru Prahy musel také v duchu poznamenat, že vánoční Praha se mu líbí více než vánoční Vídeň, ačkoli rozdíl mezi jejich výzdobou nebyl zase tak velký, ale bylo tady cosi jako atmosféra a ta tady v sobě měla cosi úplně jiného než ta vídeňská. Zkrátka duch vánoc tady měl podobu svižné slovanské krasavice, kdežto jeho vídeňský protějšek se více podobal postaršímu myslivci ve slavnostní uniformě se sojčím pérkem za kloboukem a vyhaslou dýmkou v koutku masitých rtů. Po návratu do hotelu si ještě ověřil přes internet, že má všechny náležitosti spojené s jeho týdenním pobytem v Mariánských Lázních v pořádku a při pohledu na namodralé zářící monitor jeho notebooku ho napadlo, že kdyby dostal ten pošetilý nápad napsat povídku ze současnosti, v níž by vzhledem k ději zasazeném do prostředí velké mezinárodní banky použil právě slova jako internet a monitor a třeba ještě také notebook, mohlo by se zlomyslnou hříčkou náhody stát, že by se ji nějaký čtenář budoucnosti, řekněme literární vědec, za nějakých pět set let pokusil přečíst a možná by mohl mít potíže s porozuměním právě oněm dnes tak běžným slovům jako třeba net a display, které se koneckonců dostaly do slovního oběhu poměrně nedávno a podobně jako čtenář budoucnosti by měl s jejich porozuměním problém také hypotetický čtenář minulosti a mohla by to být i minulost poměrně nedávná.

„Abychom se v té elektronické síti jednou nezadusili,“ řekl si Ulrich, když vypnul počítač a šel se podívat na večerní zprávy v televizi.

V MARIÁNSKÝCH LÁZNÍCH SE ULRICHOVI PŘIHOdí NEJENOM TO, ŽE POTKÁ DUCHA VELKÉHO BÁSNÍKA, ALE TAKÉ CLAUDII A ZAČNÉ SI POTÉ PŘIPADAT JAKO KOMPLEXNÍ ČÍSLO.

Po dvou dnech pobytu v zasněžených a poloprázdných lázních začal chápat, proč bohatí lidé tak rádi vyhledávají různé ty resorty a přímořská letoviska, různé Viesbadeny a Vichy a Bathy a Karlsbady, Piešťany, různé ty poklidné a izolované bubliny oddělující je od světa běžného shonu a boje o každou korunu, kde hlavní prioritou nejsou večerní šaty a bílá saka s bílými

klobouky a polobotkami. Takový movitý návštěvník lázní ubytovaný v luxusním hotelu, v němž se poskytují navíc všelijaké lázeňské procedury, je rázem oddělen od plytkosti a vulgarit každodennosti a v hlavě mu místo tříště a zmatků všedního dne, místo nezaplacených účtů a nevyřízených záležitostí, probublává léčivá minerální voda a kam se podívá vidí právě jenom tyto veselé bublinky a pokud ho začnou nudit může si kousnout do křupavého lázeňského oplatku nebo si popřípadě vyrazit navečer do kasina a tak se i Ulrichova hlava utěšeně zaplnila minerály a bublinkami a po dvou dnech se cítil jako novorozenec, kopající zvesela nožkami a koulící udivenýma očkama na ten milý a zázračný boží svět z něhož se vypařil Liszka i s Auerbachem a také Claudie, což bylo dvojnásob potěšující, neboť ho tato žena začínala unavovat, protože si na něho začínala dělat nezdravé nároky a dokonce si pomalu ani nevzpomněl na pravý důvod své návštěvy v těchto světoznámých lázních, který se mu ale připomněl v podobě sochy zamyšleného muže důstojného vzezření s rukama založenýma za zády, kterou minul aniž by si ji skoro povšimnul při své cestě přes rozsáhlý park. Byl podvečer a vzhledem z ročním období byla již tma, kterou v pravidelných odstupech narušovaly žluté zářící lampy pouličního osvětlení. Ulrich si do kasina vyrazil pěšky, protože to koneckonců nebylo daleko a protože se chtěl také trochu projít. Teprve pár kroků za památníkem se zarazil, otočil se a vrátil se zpět k soše. Tam si řekl, že už bylo dost povalování a že si to tady bude muset opravdu trochu projít a podívat se po místech spojených s pobyty velkého německého básníka, který do českých lázní pravidelně a často zajížděl. Možná by si nějaký zvědavý čtenář mohl položit otázku, proč vlastně Ulrich onoho zasněženého večera vyrazil zrovna do kasina. Takový vzdělaný a kultivovaný muž z dobré rodiny a hazardní hra, to přeci nejde moc dohromady. Na takovou výtku může být několik odpovědí a jedna z nich by mohla začít přirovnáním lidského života k ruletě nebo Black Jacku, protože právě tak jako v oněch pochybných hrách většinou prohrajeme pokud se včas nezastavíme skoro vše včetně ponožek a trenýrek a že riziko je prostě neodmyslitelnou součástí našich životů ponořených do tajuplných hlubin prostoru a času bez udání správného důvodu a že po dvou dnech popíjení minerálky a různých koupelí a masáží pocítil Ulrich potřebu lidské společnosti a v tom se určitě nemýlil, protože v kasinu bylo poměrně plno, přestože už bylo po lázeňské sezóně. Nejdřív si dal u baru jedno Martini a potom přešel k ruletě, chvíli pozoroval hráče, krupiéra a bílou kuličku poletující přes číslice. Pustil se do hry a sázel opatrně, většinou pouze na barvy a tak si jeho sloupek žetonů udržoval téměř stejnou výšku a v jednom okamžiku mu cizí pěstěná ženská ruka posunula celý sloupec na nulu. Pozdvihl hlavu a v zrcadle v masivním pozlaceném rámu uviděl Claudii v přiléhavých černých šatech s hlubokým výstřihem. Neřekl nic a počkal si na krupiérovu ruku, která vhodila bílou kuličku do ruletového kola, které se po chvíli začalo zpomalovat a kulička zarachotila a přepadla na číslo 31. Poté, co se většina žetonů ocitla na špatné straně hracího stolu se Ulrich zvedl a nabídl usmívající se Claudii rámě a musel uznat, že jí to dnes opravdu sluší. Připomínala mu přímo ideální ztělesnění smyslů, ale neměl příliš času nazbyt, aby mohl svůj příměr dále rozvinout a také obraz ve ohromném zrcadle potvrzoval případným divákům krásu této štíhlé dvaceti šestileté ženy doprovázené urostlým pohledným mužem v předepsaném společenském úboru, který mu sedl jako ulitý a takové setkání krejčířského umu s lidskými mírami není příliš obvyklým jevem, neboť dnes si už jenom málokdo dá tu práci, aby sladil své rozměry s patřičným střihem svého obleku, což také potvrzovala většina návštěvníků kasina, které se přeci jenom nenacházelo v Monte Carlu, čemuž odpovídalo složení jeho návštěvníků sestávající se povětšinou s postarších německých a rakouských pacientů, ačkoli se tu a tam také ozvala ruština a angličtina. Ulrich si odvedl svoji tak nečekaně a nevhodně se objevivší přítelkyni do přilehlé restaurace, jejíž interiér byl svým secesním charakterem intimně propojen s pozlaceně kýčovitou tvářností herního sálu. V menu se dozvěděli, že se ocitli v oblasti francouzské cuisine, ale naštěstí se v něm skromně krčilo také několik předražených zástupců místní provenience. Mezi odchodem od rulety a

příchodem k stylově prostřenému stolu neuplynulo snad ani deset minut, ale v tomto mezičase, kdy se Ulrich snažil tvářit pokud možno co nejméně překvapeně, mu každopádně z mozku vytekla veškerá minerální voda i s bublinkami a celou tou lázeňskou pohodou a do vyprázdněné vany natekla rašelina s bahnem obohaceným spoustou minerálů a otázek. Již u stolu se zdvořile zeptal své roztomilé společnice, na co by měla chuť.

„Tak kupříkladu tady máme výtečné bouillbaise a tady vidím tourin toulousain, anebo byste si mademoiselle dala spíše tykvičky se sardelkami anebo rovnou ragú z divočáka na sladko kyselo?“

Claudie mu sdělila svým hebkým hlasem, že by si nejrady dala ragú alá Ulrich, ale že tady takovou delikatesu bohužel nenalézá a proto se prý spokojí s něčím lehčím. Ano tady ten Krabí koktejl, to bude to pravé. Po chvíli se na stole objevila lahev burgundského a po jemném cinknutí dvou skleniček projevil Ulrich umírněně své překvapení nad jejím nečekaným příjezdem.

„Jsem má vzácná přítelkyně samozřejmě nesmírně potěšen, že vás opět vidím v tak nečekaných souvislostech, ale bohužel musím vyjádřit také jisté znepokojení, neboť mám obavu, že se zbytečně vystavujete riziku nepříjemných konverzací se svým postarším přítelem.“

„To je od vás hezké, že máte takové starosti, ale nemusíte se ničeho obávat. Tady mne nikdo nezná a každopádně trocha nebezpečí člověku může život jenom zpestřit. Mimo jiné pozorovat vás při hře bylo hotové utrpení. S těmi vašimi sázkami na červenou a černou byste se nikdy nikam nedostal.“

„Nu a díky vaší nezištné pomoci jsem byl zbaven dalších starostí se hrou, ale děkuji vám, neboť už mne to začínalo trochu nudit.“

Potom Claudie vysvětlila zaskočenému Ulrichovi, že by si měl dávat pozor na cizí rtěnky a především na tu v boční kapse jeho obleku a požádala ho, aby ji vrátil, což se také stalo a poté následovala malá ukázka amatérské ale účinné špionážní techniky

„A musím vám říci, že jsem z vás tří byla doslova znechucena. Ten odporný a nechutný Liszka jenom řeční a ty jeho namyšlené žvásty by člověk nejrady rovnou spláchl do záchodu. Vy se svými vtípkami jste také velmi okouzující a ten opilecký žok jménem Kraus ano nebudu raději rozebírat, abych se nepotřísnila špínou. Prosím vás, co vás vede k tomu, že se stýkáte s takovými individui? Liszka je opravdu nebezpečný člověk, ale vy v něm zřejmě vidíte pouze jakéhosi moudrého starce s ušlechtilými úmysly. Nevzpomínám si, že by o něm kdy Karl hovořil slušně, i když teď najednou obrátil a nemůže si tu ropuchu vynachválit. Ale nakonec jsem si řekla, že z vás tří má Liszka skutečně nejvíce rozumu a zdá se mi, že se v něm snad hnulo svědomí a jeho úvaha o Evropě měla racionální základ správně položený na ženském iracionálnu.“

A Ulrich, který vlastně doposud neměl moc příležitostí si s Claudii pohovořit, začal měnit svůj obraz, který si o ni prozatím stačil vytvořit a omezená, lepší prostitutka s jistým vzděláním se začala měnit v okouzující ženu širokého rozhledu. Podivné jak může někdy být člověk krátkozraký, pomyslel si a omluvil se Claudii za neoprávněnou držbu její rtěnky s poznámkou, že je opravdu rád, že není nějaký sexuální zvrhlík, neboť v tomto případě by díky rtěnce o něm pozbyla Claudie poslední zbytky dobrého mínění, ale že hodlá napravit špatný dojem, který si o něm udělala, ale koneckonců mužské rozhovory nejsou určeny ženským uším a mimoděk při tom zavadil pohledem o její malé narůžovělé ušní boltce ozdobené malými brilantovými náušnicemi a jejich cizorodý tvar mu připomněl pocity, které může člověk mít prohlíží-li si zblízka svoje nehty, které mají stejně jako i jiné partie lidského těla jakousi tajuplnou kvalitu a které si žijí vlastní životem poměrně nezávislým na duševních pnutích a výbojích svého majitele, přičemž ony duševní výkony mají zpětně mnoho společného se samostatností ušních boltců a také mu to připomnělo jistou skandálnost spojenou se sexualitou, ovšem nikoli v nějakém úzkoprsém moralizujícím smyslu, ale spíše

ve smyslu toho, že ztopořený mužský úd si občas dělá co si zamane a mezi nohama pociťoval, že už to zase začíná a že to s ním a Claudii nedopadne dobře, neboť opravdu s ní už nechtěl mít nic společného, ale její nečekáný objev mu narušil jeho plány a bylo už dopředu naprosto jasné, že může zapomenout na nějakou klidnou četbu a klidné procházky po zasněžených parcích.

„A vy byste nám milá přítelkyně snad mohla nějak pomoci?“ poznamenal Ulrich nad divočákem proměněným v ragú

„Pochopitelně, milý pane doktore. Za prvé toho možná vím o ženách přeci jenom trochu víc než vy tři dohromady a za druhé mám plné zuby Auerbacha a za třetí bych se ráda setkal s tím mudrcem Liszkou, protože bych mu i vám mohla ledacos vysvětlit a vám by to možná trochu pomohlo s tím Evropským rokem, který mi prozatím s dovolením připadá jako úplná blbost, ale může z toho něco být.“

Secesní restaurant Paris byl v tuto pozdní hodinu skoro prázdný, ale ona elegantní dvojice se stále neměla k odchodu, ale vrchnímu číšníkovi se převelice líbila společnice toho nařvaného Rakušáka, kterého by okamžitě narval do velikého aparátu na mletí masa v jejich kuchyni a hned poté, co by z něho udělal karbanátky, by si přisedl k té zatraceně, kurevsky krásné ženské s úžasnými očima, které mu připomněly Gretu Garbo, kterou viděl na fotografii jednoho starého filmového magazínu. Nakonec se ale ona dvojice počala zvedat a Ulrich platící účet s velkým spropitným ani netušil jakého přítele tady má a že jen tak tak, a mohl z něj být karbanátek a z Claudie znásilněná oběť a vrchního číšníka pachatel těžkého trestného činu.

Recepční hotelu Promenade, mimo jiné starší pán příjemného zevnějšku, neprojevil nad Ulrichovým doprovodem žádné znepokojení, protože ten mu vysvětlil, že madam zabloudila se svým vozem v chumelenici a on ji poskytl ochranu, přičemž nenápadně zastrčil do autoatlasu ležícího poblíž recepčního bankovku vyšší nominální hodnoty a tím to bylo celé odbyto i bez předkládání nějakých osobních dokumentů a ve výtahu Ulricha najednou napadlo, vždyť já jsem proboha něco, co nemá daleko ke komplexnímu číslu, u něhož se vyskytuje, jak známo reálná a imaginární komponenta, vytvořená druhou odmocninou z mínus jedné a které se tak dá velice plodně zobrazit v kartesiánských souřadnicích a Ulrich si uvědomil, že v jeho případě má právě ta imaginární složka většinou navrch před reálnou částí a že kupříkladu právě tato cesta výtahem do jeho apartmá s krásnou ženou po boku je vlastně naprosto nereálná.

Herzlich Willkommen in Schweiz. Welcome in Switzerland, kde se dozvíme ledacos zajímavého nejenom o bankovních tajemstvích, ale po průzkumu odvrácené strany měsíce potažmo Švýcarska se dostaneme s našim lunárním vozítkem nebo-li lunochodem také na přivrácenou stranu, kde si užijeme čistý vzduch, horské slunce a báječné lyžování a také jednu zajímavou filosofickou rozpravu vedenou dvěma nesmírně učenými muži před noblesními a vznešenými návštěvníky sanatoria Berghof v Davosu, který nám poskytne skvělou příležitost k několika poučným literárním exkursům, z nichž mimo jiné vyplyne, že v mlýnech literární tvořivosti se stále dokola mele totéž, ale že housky upečené v různých pekárnách mají přeci jenom odlišnou chuť a pochopitelně neopomeneme ochutnat skvělou švýcarskou čokoládu a jedinečný ementál,

který si nařezeme skvělým víceúčelovým švýcarským kapesním zavíracím nožkem obsahujícím vedle základní sestavy nožů a otvíráků také pilku na kosti a šroubovák s kombinovacími kleštěmi, pilník na nehty a nůžtičky na nehty a lupu s pinzetou, který se možná ještě bude našim hrdinům po hypotetickém útěku z této krásné země hodit, ale protože budoucnost je otevřená mnoha potencialitám, nemusí k nějakém rychlému balení kufrů ani dojít, každopádně po příjezdu do horského střediska Davos si Ulrich vybaloval ve svém

apartmá sanatoria Berghof beze spěchu a v klidu si rozložil na posteli svůj zánovní frak s bílou náprsenkou. Vedle si vyložil sadu ponožek a lyžařskou kombinézu a pochopitelně také několik knih a notebook. Mezi knihami se také vyskytoval Kouzelný vrch a Paralelní světy, s nimiž jsme se již setkali a patrně se s nimi ještě potkáme. Podle bílého motýlka na nočním stolku bylo patrné, že se zde Ulrich patrně hodlá zúčastnit společně s Liskou, který si vybaloval své zavazadlo o patro výš, nějaké reprezentativní události a opravdu něco takového měli v úmyslu. Především právě v době jejich únorové návštěvy vyhlášeného horského střediska tady probíhalo v rámci světového ekonomického fóra setkání vlivných mužů planety, mezi nimiž nechyběli zástupci významných bank a firemních korporací včetně nejednoho známého politika, takže na nějakou dobu začal Davos připomínat zimné ležení žoldněřského vojska z Valdštejnových časů, kde se mezi vznešenými stany velitelů a vojevůdců motá spousta divné čeledi a za táborem rozložili své zimoviště povětrné ženy a jiná podezřelá chamrad', ačkoli v Davosu se to celé podobalo dobře a pěkně zabalené čokoládě. A když už jsme u těch přirovnání. Na jedné staré mapě jakýsi kartograf se smyslem pro humor zobrazil Evropu v podobě ženy, v tomto případě rovnou královny s hlavou ve Španělsku a srdcem v Čechách. Pokud by chtěl nějak vhodně jeho pokračovatel umístit na těle této vznešené dámy Švýcarsku, musil by být obdařen značnou obrazotvorností, takže by si mohl představit tuto alpskou konfederaci jako masivní šperk umístěný na delším náhrdelníku, který se při rychlejším tanečním pohybu posunul milé královně na pravou část jejího mohutného poprsí.

Zřejmě podobnými přirovnáními se zaobíral mistr Liska stojící v hotelové hale před velikou mapou Švýcarska, když ho z rozjímání vyrušil Ulrich, který si vybalil zavazadlo a sjel výtahem dolů, aby si zde dal jednu kávu. Liska se po spatření Ulricha rozkročil do vojevůdcovského postoje a s propiskou v ruce mu začal i s komentářem popisovat mapu. „Vítejte ve Švýcarsku, mladý a učený příteli. Jaká nádhera. Hory, čistá jezera a skvělý vzduch a ti příjemní lidé kolem. Žádné starosti, čisté, klidné vyholené hlavy, ano tady jasně cítíte přítomnost poctivě vydělaných peněz. Jen se podívejte na mapu, tady Svatý Mořic a tady zase Luzern a Lugano a tady máme Ženevu. Bože můj. Tady se nám bude líbit.“

Ulricha napadlo, že Liska se snad pod vlivem onoho čistého vzduchu a vysoké nadmořské výšky pominul na rozumu a že se z něho stal na stará kolena dadaista, ale byl rád, že vidí svého v uvozovkách přítele a dodal k jeho výčtu, několik dalších charakteristik jako zavírací nožičky, rolexky a Vilém Tell, ementál a Nabokov. Při vyslovení jména pověstného ruského emigrantského spisovatele, který zde ve Švýcarsku zemřel, se Liska zatvářil překvapeně a zeptal se proč Nabokov a dostalo se mu náležitěho vysvětlení, po němž začal Liska opět mávat propiskou kolem mapy a deklamoval další kartografické údaje až se náhle zarazil a pronesl.

„A celé to vypadá jako zlatá záchodová mísa, drahý příteli, jenom zatáhnout za šňůru splachovače.“

„Ale napovídejte,“ opáčil posměšně Ulrich. „Vždyť byste tím spláchl také sám sebe anebo přinejmenším alespoň svoji imaginární část.“

„Máte naprostou pravdu a také tady nic splachovat nebudeme, ale jenom do toho nalijeme trochu kyseliny a protáhneme to štětkou a bude to. Ale zajímalo by mne, co jste myslel tou imaginární částí? Ale víte co, pojďme do zimní zahrady, je to tam jako ve skleníku a navíc tam mají cosi jako kavárnu a je odtud nádherný výhled do údolí a na protější stráně i s těmi neodmyslitelnými horskými velikány. Navíc se dnes udělalo nádherné počasí, takže to musíme využít.“

A Liska nelhal, neboť vyhlídka ze zimní zahrady okamžitě povznášela duše jejich návštěvníků přímo do zarathustrovských výšin a Ulrich měl z té vysokohorské vyhlídky rovnou chuť nahlas deklamovat něco z Nietzscheho, něco jako - a pastevci ženoucí svá stáda ovcí na jarní pastviny náhle oněměli strachem a úžasem, neboť vysoko nad jejich

upracovanými hlavami, těsně u vrcholu Jungfrau se objevil veliký stín nepatřící horkému orlu, nýbrž Zarathustrovi, který slétal z výšin, aby přinesl dolů do údolí svoji zvěst, že člověk je propast, která musí být přeskočena - a něco z toho také řekl Liszkovi, který trval na tom, aby mu osvětlil to imaginárno a tak mu musel Ulrich osvětlit podstatu komplexních čísel, u nichž právě ona imaginární část, cosi co je vlastně nesmysl neboť druhá odmocnina z mínus jedné není vlastně ničím jiným, je vlastně cosi nadmíru důležitého a že se díky tomu dají dělat s oněmi čísly právě divy a že existuje také obor funkcí komplexních proměnných, které se také používají velmi elegantně v kvantové mechanice a že člověk rozpolcený mezi svoje tělo a svého ducha mu právě oním duchem silně připomíná onu imaginární složku komplexních čísel, ale že to nechce příliš rozebírat, protože by se zase dostali bůh ví kam, a proto si tady nesedli ke kafi, aby se bavili o kvantové mechanice.

„A to máte opět pravdu, ale chtěl bych vám ještě trochu podrobněji přiblížit krásy této malé, ale bohaté konfederace. Nejdříve bych vám rád poděkoval, že jste to tak mistrovsky zvládl v Marienbadu. Opravdu mistrovský kousek, za který ovšem vlastně vděčíme naší spanilé a chytré Claudii, která mne sice nemá v lásce, ale je to žena, navíc krásná žena, které se dá ledacos prominout. Její příběh nám bezpochyby pomůže v našem plánu a doufám, že se s ní tady potkáme, neboť nepochybuji o tom, že se nám tady v Davosu brzy objeví sám velký Auerbach i se svoji suitou a milenkou, která ho má řádně omotaného kolem krku a dejte si pozor, aby si stejným způsobem neomotala kolem krku také vás, i když o vás se snad nemusím bát. Nevypadáte na to, že by si z vás nějaká ženská udělal rohožku nebo nedej bože třeba vložku, ale promiňte mi to přirovnání, to dělá ten svěží vzduch.“

Ulrich si odkašlal a připomenul Liszkovi ještě několik podrobností, na které kladla samotná Claudie velika důraz s tím, že právě ty by mohly toho přechytralého misantropa zajímat.

„Je vážně roztomilá a má dobrý odhad na lidi, ale mne si vyhodnotila přeci jenom trochu nesprávně. Já totiž, jak jste si jistě stačil povšimnout, nemám nic proti lidem, nýbrž hodně proti jejich slabostem a to je rozdíl a pochopitelně přímo nesnáším ty různé tichošlápky a ideology a hlavně politiky, které budeme mít tu čest potkat. Na to se připravte a nezapomeňte si sebou vzít hodně mýdla, abyste mohl pokaždé, když některému z nich podáte ruku, pokud možno co nejdříve pořádně umýt. Na to rozhodně nezapomeňte, ale pánové z některých zdejších bankovních ústavů jsou ještě roztomilejší a půvabnější. K nim, aby člověk pomalu přistupoval ve skafandru, a to je ono Ulrichu, to je ono. My si tady uděláme takový výlet po odvrácené straně měsíce, takový imaginární výlet s velmi reálnými následky.“

Ulrich se mezitím zeptal obsluhy, zdali je možno v kavárně kouřit a kupodivu bylo, neboť bohatá klientela má své rozmary, kterým je zapotřebí vyjít vstříc a jak uviděli, později vycházelo vedení sanatoria Berghof své klientele vstříc až za meze jakékoli únosnosti a již se zapálenou cigaretou v ruce podotknul, že tohle to si umí představit a poznamenal: „Nedělám si o strážcích místních bankovních tajemství žádné iluze a je přeci jenom zajímavé, že za druhé světové války nechali Němci tento polštář naditý penězi na pokoji, přičemž by jistě bylo v jejich silách obsadit celou republiku za jediný den. To si prozíravější nacisté dobře uvědomovali, že pro tiché bankovní transakce je zapotřebí klid a že je také dobré mít místo, kam by člověk mohl uklidit nekradené majetky. Navíc pokud se neplete, měly ve Švýcarsku uloženy peníze také židovské oběti nacistických zvěrstev a tento obrovský majetek tady také po válce, z větší části zůstal, protože zkrátka díky té zasrané německé důkladnosti nebylo nikoho, kdo by si je vyzvedl, alespoň ze strany obětí. Pochopitelně, že nejedna odporná nacistická ropucha si po válce klidně disponovala penězi, jejichž původ byl více než nejasný. Jen si vzpomeňte na tu aféru z let devadesátých minulého století, kdy nebýt nějakého zaměstnance jisté místní banky, tak by ti nenažraní hoši klidně skartovali údaje o dávno mrtvých klientech a prachy by se zvesela točily dál. Nu bohužel, celé se to provalilo a místní vážené instituce musely vyplatit vzdáleným příbuzným nemalé úročené částky plus také cosi na charitu.“

„Ano,“ řekl zamyšleně Liszka. „Tak to je bohužel také Švýcarsko.“

„S tím záchodovým průměrem jste to ale trochu přehnal. Nechcete mi tady přeci tvrdit, že všichni Švýčari jsou zavrženíhodná individua?“

„Ale pochopitelně, že ne. Konec konců bychom si mohli u každého evropského státu najít něco, na co bychom si mohli pořádně zanadávat. O Rakousku bychom mohli říci támhle to a o Maďarsku zase tohle to a vy byste k tomu jistě našel nějaký kladný protiklad, takže pravda bude někde uprostřed a jak vy tak já víme, že při posuzování pravého stavu všechna přirovnání selhávají a nakonec se také může ukázat, že jsme byli až přespříliš shovívaví a nemůžu Švýčarům zazlívát jejich způsob přežívání, neboť při manipulaci s velkými penězi je vždy zapotřebí veliká obezřetnost a opatrnost a samozřejmě, že kolem velkých peněz se dějí divné věci a musíte počítat s tím, že za každým rohem čeká nějaká dobrá duše, která by vás při sebemenší vaší chybě o ně bezohledně připravila, tak to zkrátka chodí a dalo by se říci, že to je přímo zabudováno v systému, takříkajíc systémová vlastnost a protože to víme, nebudeme podnikat žádné ukvapené kroky a pokusíme se celou záležitost vyřídit pěkně potichu, neboť kdybychom si pustili pusu na špacír, mohl by někdo pěkně potichu vyřídit nás, ale znáte mě a víte, že zadní vrátka mám pořád otevřená a pro jistotu rovnou několikery. Odpoledne se půjdeme projít a já vám na horkých stezkách řeknu další podrobnosti. Ale povídejte, jak se vám tady líbilo v Mariánských lázních?“

Ulrich se protáhl, upil trochu kávy a dostalo se mu upozornění, aby ji nesrkal.

„Protože tohle to opravdu nesnáším,“ řekl Liszka.

„Omlouvám se, ale z toho kolem celý pryč a tak jsem zapomněl na dobré vychování. Tak za prvé, ten Claudiin příběh již znáte, za druhé jsem přišel na to, že je to opravdu zajímavá žena a mimo jiné Češka.“

„No to už jste mi řekl a dál“.

„Dál bych mohl rozvinout ty vaše charakteristiky evropských národů o snůšku různých předsudečných mínění o francouzských žabožroutech a německých suchopárech rakouských omezeních a italských flákačích, ale tím vás nebudu unavovat a přeju rovnou k předsudkům opačného pohlaví a škaredých Němkách a syrových Angličankách a malých užvaněných Italkách a krásných Češkách. O těch nepěkných tvrzeních o Angličankách a Němkách a vůbec jiných Evropankách bychom mohli zapochybovat, ale na těch Češkách vážně něco je.“

„Svatá pravda,“ souhlasil s Ulrichem Liszka, který se ani nesnažil vyvracet tvrzení o půvabech anglosaských žen a jenom podotkl, že to zná z vlastní zkušenosti a že na Češky nedá dopustit. Opravdu tolik pěkných žen na kilometru čtverečním nikde jinde nepotkáte než právě v Praze. Když už takhle nezávazně klábosíme o ženských, doufám, že nám Claudie vyjde vstříc se sháněním informací. Myslím, že bude mít spousty přítelkyň, které by nám mohly vydatně pomoci.“

Odpoledne, když se Liszka v doprovodu Ulricha procházeli po upravených lesních stezkách v okolí sanatoria Berghof a vedli jako obvykle duchaplnou konverzaci přerušovanou tu a tam krátkými zastávkami na vyhlídkových terasách odkud měli možnost pokochat se vysokohorským panoramatem, se v Kundánii odehrávalo mnoho zajímavějších a dramatičtějších událostí jako například, když hraběte Auerbacha usazeného v pohodlném sedadle jeho soukromého tryskáče letícího z Vídně do Bernu napadlo při vzpomínce na fotografie vzácného obrazu, které mu nedávno v Kolomaznicích ukázal ten vychytralý Liszka, že kdyby si chtěl ve volných chvílích zábavně ukrátit čas, mohl by si vyrobit veselou koláž, v níž by jako podklad mohl použít reprodukci jednoho dílu ze slavného oltářního triptychu od Bosche místo původních hlav řádících děsů by mohl nalepit fotografie hlav různých potentátů a obchodníků s nimiž se určitě v Davosu bude muset potkat. Nezapomněl při tom ani na Liszku, jehož podobenku umístil na opuchlé tělo jakéhosi opilého d'ábla padajícího do sudu a přitom si řekl, že se už vážně nemůže dočkat, až ho ten zatracený Liszka zavede do své loupežnické sluje a nepochyboval, že to bude někde v ŽENEVĚ v nějaké dobře zastrčeném

sejfu a také si najednou vzpomněl na svůj Evropský rok a bylo mu jasné, že právě v Davosu budou muset společně s Liszkou podniknout něco, co proměnilo toto heslo v nějakou akci a prozatím ho ale vůbec nic rozumného nenapadlo.

Hrabě Auerbach obklopený svými tajemníky a sekretářkami a zástupci různých částí jeho tiskového impéria působí na letušku v jeho tryskáči jako náčelník generálního štábu skloněný v operačním středisku nad válečnou mapou v okamžiku zásadního rozhodnutí, které by mělo definitivně zvrátit průběh války a definitivně vymazat protivníka z povrchu zemského a tím strašným protivníkem byl pro Auerbacha pesimismus a lhostejnost. Zkrátka došel k závěru, že většině obyvatel Evropy jsou nějaké ideály úplně ukradené a místo optimistického kráčení do budoucnosti pesimisticky přežívají ze dne na den a že se proto bude muset obrátit na odborníky z oblasti vznešených idejí a proto odpověděl nad ním mírně nakloněné letušce, jejíž pevná prsa se nádherně rýsovala v upnuté bleděmodré blůzce, která se ho uctivě zeptala jestli si nepřeje ještě další skotskou, že děkuje, ale již to stačilo, ale jestli by mu nemohla z vedlejší kajuty, v níž cestoval jeho početný doprovod, neboť velký pán necestuje na rytířský turnaj nikdy sám, ale potřebuje k tomu desítky různých panošů a štolbů a podkomořích a komorníků, laskavě zavolat pana šéfredaktora Zieglera, který působil v redakci jednoho z nejvlivnějších německých týdeníků, který také vydávala Count Auerbach International Ltd, se sídly v New Yorku, Londýně, Berlíně, Praze a Vídni, která přes řadu různých jiných firem ovládala nejméně z poloviny trh s erotickými magazíny a vlastnila také spoustu regionálních novin včetně jihočeské včely a Nového Bruntálska, o jejichž existenci ale snad Auerbach neměl ani ponětí, ačkoli Budweiss mu ještě něco připomínal a asi by to bylo pivo, ale v Bruntále opravdu nikdy neslyšel, ačkoli se důvěrně přátelil s velmistrem řádu německých rytířů von Neudorfem, který mimo jiné také mířil do Davosu, ale ten cestoval vlakem.

Když z šéfovy kajuty vyšla ta prsatá letuška a Kraus v duchu poznamenal kozatá, byla diskuse mezi ním a Zieglerem v živém proudu. Samozřejmě, že hovořili potichu a samozřejmě, že se pouze usmívali a nikoli hlasitě smáli, protože Auerbach na svých cestách vyžadoval, pokud to šlo, hrobové ticho. Kraus Zieglerovi v přátelském rozmaru líčil průběh pražského večírku a toho hlavně zaujala živé líčení těch kočičích žen.

„A řeknu ti, že Claudie byla k sežrání, opravdu tam byla úplně nejlepší a ani ta americká koza se jí nemohla vyrovnat, koneckonců ta se tam brzy zhulila, takže ji museli decentně odklidit, aby z toho nebylo nějaké pozdvižení, ale kurva tu Claudii bych ošukal s chutí.“

„No tak na to můžeš klidně zapomenout a tu modřinu na čele máš také odtamtud, co?“

Kozatá letuška je vytrhla z tiché rozpravy a vyřídila Zieglerovi šéfovo přání. Ten se tedy vzápětí odporoučel k Auerbachovi, kde v uctivém postoji vyčkal, až dopije svoji skotskou. Auerbach mu pokynul, aby se posadil a zeptal se, jestli nechce také trochu skotské a dodal, že mu to lítání nedělá moc dobře a že se musí vždycky trochu stabilizovat a Ziegler se tedy také trochu stabilizoval a poslouchal, co mu Auerbach říkal.

„Podívejte Ziegere, nebudu vás dlouho zdržovat, ale doslechl jsem se, že v Davosu má proběhnout nějaká filosofická disputace mezi vyhlášenými mysliteli. Mohl byste mi prosím zjistit, o co se jedná a hlavně něco o těch filosofech. Mám pro to své důvody a každopádně bych potřeboval zajistit vstup.“

Ziegler, který mimo jiné obdržel doktorát z filosofie ve Freiburgu byl velmi dobře informován o této události a s jedním z účastníků, doktorem Schneiderem, dělal svého času rozhovor, takže se okamžitě pustil do výkladu, v němž také zaznělo odmítnutí středověké metafyziky a Auerbach mávl rukou, že to by protentokrát stačilo, že mu děkuje a ať mu to než přistanou připraví v nějaké opravdu přijatelné a krátké a hlavně srozumitelné formě a „nezapomeňte na ty vstupenky a pochopitelně pojd'te také a klidně vezměte i toho Krause, ačkoli ten pro takové záležitosti asi není. Nejede tam snad kvůli nějaké módní přehlídce?“

Ziegler řekl několikrát ano, takže Auerbachovi nakonec nebylo po jeho odchodu jasné, jestli náhodou nějaké nepřeslechl a právě to, které mu mělo potvrdit tu módní přehlídku, kvůli níž

se chystala za ním přiletět i Claudie. Ziegler se vrátil do vedlejší kajuty, kde bylo ještě několik Auerbachových zaměstnanců, a usedl opět vedle Krause, který se zeptal, co po něm šéf chtěl. „Inu budeme se zase jednou pro změnu zabývat metafyzikou, což je užitečná zábava, při jejímž častém provozování člověk začne pochybovat i o své existenci. Každopádně chtěl něco vědět o tom Schneiderovi a Scatolovi, kteří budou společně diskutovat v Davosu o tom, co je rozděljuje a hlavně o duchovním smyslu Evropy.“

„Ten Schneider, to bude ten největší německý duch současnosti,“ podotkl s úsměvem Kraus.

„Ten mistr slova a vynálezce krkolomných obrátů typu sama sebe sobě otevřít a skrze sebe nechat bytí být a tak podobně. Zajímavé, co ho to najednou popadlo?“

„Vážně netuším, ale koneckonců není na tom přeci nic divného, když si náčelník velkého impéria snaží udělat přehled o aktuálních proudech moderního myšlení a tobě by něco takového také neuškodilo. Zařídím ti jednu extra vstupenku, nechceš?“

Kraus se málem pokřižoval a důrazně to odmítl s tím, že bude mít dost práce s tou velkolepou módní přehlídkou, která proběhne také v Davosu a bude to prostě největší událost ve světě módy za poslední desetiletí, takže se toho zúčastní snad každý, kdo v oboru něco znamená a pochopitelně tam také bude velkolepá koncentrace modelek, takže se nám to v tom Davosu pěkně eroticky zahustí.

A tak zatímco se pánové věnovali svému kabaretnímu rozhovoru, v němž se často mihla různé vulgárnější slova, z nichž by některé feministky určitě neměly radost a v nichž také padlo jméno ruského módního návrháře Avakuma Avakumoviče Avakumova, „kterého musíš určitě poznat,“ pravil Kraus.

Neboť ten má zajímavé možnosti a možná by ti mohl dohodit nějakou krasavici, věnoval se hrabě Auerbach svým politologickým úvahám o evropském pesimismu a pro to své rozumování úplně zapomněl na to, že se vznáší nad Kundáníi, jejíž symbol v podobě kosočtverce by si mohl s klidným svědomím umístit na svůj rodový štít a nahradit tak onoho jednorozce s nápisem Navždy spolu, čímž bylo patrně míněno navždy s Habsburky a onen kosočtverec na štítu by tam opravdu měl své opodstatnění, protože velká část Auerbachových příjmů byla ať tak či onak spojena s různými podobami ženské marnivosti a mužské natvrdoosti přikládající vypasovaným zadnicím větší význam než jim ve skutečnosti náleží, ale takovéto slabosti a přirozené pudy se dají dobře zpeněžit a čemž svědčily údaje o vysokých nákladech módních, erotických magazínů a o hektolitrech prodaných parfémů, šamponů a bůhví jaké další kosmetiky a určitě by si nikdo nedovolil pochybovat o tom, že správně nastavený ženský zadek má dalekosáhlejší působivost než upovídáný projev nějakého ministra financí na zasedání vlády, ačkoli sto takových zadků seřazených vedle sebe by již částečně o své kouzlo přišly stejně tak jako Deset tisíc podprsenek ve velkoobchodu už pomalu nemá nic společného s nějakými něžnými řadry k zulíbání, ale zato těchto deset tisíc podprsenek velice názorně poukazovalo na velikou důležitost tzv. ženského spotřebitele, který pumpoval do evropské ekonomiky neuvěřitelné množství peněz a který by také mohl správně použít a využít dobře posloužit ke stabilizaci neblahé evropské situace, o čemž se při zpáteční cestě z procházky zmínil Liszka a ještě poznamenal, že se brzo Ulrich seznámí s mužem, který toho o ženách ví opravdu hodně a také jim díky těmto znalostem značně ulehčí život při provádění jejich plánu, který Liszka pracovníčně označil jako Evropský rok a Ulrich jako operaci kosočtverec.

„Zítřka by měl přijet sem do Davosu Avakum Avakumovič Avakumov. Prozatím vám postačí, když vám povím, že se jedná o slavného ruského módního návrháře, kterýž se prosadil svými kolekcemi inspirovanými ruským folklórem již v jako hodně mladý muž v osmdesátých letech ještě za Sovětského svazu, kde jsem se s ním také seznámil, ale o tom vám něco povím až jindy, neboť toto je kapitola, o níž nerad hovořím, ale přichází chvíle, kdy vás s ní budu muset seznámit. Dnes milý Avakum Avakumovič provozuje několik známých agentur a navrhuje úžasné šaty a shánějí modelky a ještě ledacos jiného, uvidíte, že právě on nám

poslouží jako ten Archimédův bod a my s tím vším pohneme, kam se nám zlíbí, ale ve vši počestnosti a hlavně potichu a nenápadně.“

Když procházeli hotelovou recepcí, upozornil Ulrich Liszku na zítřejší disputaci mezi slavnými mysliteli Schneiderem a Scatolou, že by to pro něho mohlo být docela osvěžující a zajímavé rozptýlení.

„Takže se povzneseme z toho vašeho kosočtverce neboli Kundánie do vyšších sfér ducha, což opravdu nebude na škodu. A o co tady vlastně půjde, milý doktore?“

Doktor Ulrich se zamyslel a zeptal se Liszky jestli si přeje obsírnější výklad anebo pouze zkrácené zjednodušení.

„Víte přeci, že v některých případech miluji stručnost nade vše“

KAPITOLA, V NÍŽ SE SEZNÁMÍME S ÚHLEM POHLEDU, KTERÝ MŮŽE BÝT PODLE OKOLNOSTÍ KRÁTKOZRÁKÝ ANEBO TAKÉ DALEKOZRÁKÝ A DOKONCE MŮŽE I ŠILHAT A KTERÝ PODLE TOHO MŮŽE ZAUJÍMAT RŮZNÁ STANOVISKA JAKO NAPŘÍKLAD SUBJEKTIVNÍ POSTOJ ANEBO OBJEKTIVNÍ STANOVISKO SEBEVĚDOMÉ MASKULINNÍ MYSLI...

Ať už si o plynutí času myslíme cokoli a představujeme si po tím třeba důmyslný hodinový stroj u staroměstského orloje anebo ho prostě nebereme na vědomí stalo se navzdory všemu tomu, že po úterý přišla středa, tedy den, kdy se v kongresovém centru sanatoria Berghof měla odehrát ona velkolepá módní přehlídka, což nám poskytuje možnost zaujmout k této události nějaký postoj a bylo by na místě využít výdobytků filosofického myšlení uplynulých desetiletí a zvolit si k tomu třeba objektivisticko-materialistické stanovisko maskulinní mysli anebo také subjektivisticko-idealistický postoj anebo se nám může stát totéž, co se přihodilo Ulrichovi, který na žádné módní přehlídce nebyl, že si budeme připadat jako idioti a budeme si říkat, co nás to k čertu napadlo zajít zrovna sem mezi ty nařvané snoby. V posledku ale Ulrich nelitoval, že se místo disputace dvou velmistřů ducha zúčastnil, společně s Liszkou a Krausem, právě této přehlídce, neboť právě tady si znovu potvrdil, že opravdu žije v Kundánii, neboť právě ono slovo tvořící slovní kořen jeho pracovního označení pro evropský kontinent, se zde doslova materializovalo, cudně překryté kouskem hadříku, neboť na dlouhém molu zde hubené a nohaté modelky předváděly především nové modely spodního prádla a nočních úborů, u nichž opravdu platilo čím méně tím více, tedy více peněz, což byla skutečně geniální obchodní strategie, neboť z jednoho metru čtverečního látky se potom dá vytěžit nemalý zisk, o který tady šlo samozřejmě také, ale podle živého zájmu diváků Ulrich usoudil, že by skutečně bylo na místě vyměnit kruhovitá symbol spojené Evropy symbolem poněkud hranatějším, ale navzdory pokusu o objektivní úhel pohledu přeci jenom stále více sklouzával k subjektivnímu názoru, který také projevil tím, že se naklonil k Liszkovi a sdělil mu, že mu ty modelky připadají až příliš hubené.

„No máte trochu pravdu, ale zas tak špatné to není. Podívejte na tu černošku a neříkejte mi, že by vám nestála za to.“

A Ulrich si musel přiznat, že by mu za to stála, ale nestáli by mu za to ony okolnosti neodmyslitelně spojené s dobýváním takové ženy.

„Buďte rád, že jste tady a nemusel jste jít na tu disputaci, která asi bude také mít něco do sebe, ale když jsem potkal Auerbacha ještě s tím hranatým panákem Neudorfem, neměl jsem zrovna pocit, že by planuli zárem filosofického nadšení neřkuli nějakou vášnivou touhou po nových poznatech na poli metafyzického myšlení dneška a když jsem jim sdělil, že já se bohužel této povznášející události nemohu zúčastnit, protože musím jít právě na tuto přehlídku kvůli Avakumovi, kterého oba dobře znají, tak to chvíli vypadalo, že dají valem filosofii a půjdou se mnou, což se naštěstí nestalo. Ale já bych proti té přednášce vlastně vůbec nic neměl a v podstatě vděčím pouze vám za to, že jsem právě tady, čehož pochopitelně

vůbec nelituji, ale ta jejich rozprava by přeci jenom mohla být trochu vášnivější než tento silikonový svět. Koneckonců také já jsem tady potkal jednoho známého, ještě vám ho představím. Doktor Mader, spolužák z University, který projevil daleko větší vytrvalost při sledování své vědecké kariéry a proto také nyní pracuje v Cernu na několika projektech prováděných na tomto novém obřím urychlovači, o němž jste jistě již něco slyšel a pokud svolíte k setkání s Maderem, buďte si jist, že se vám dostane velmi podrobného poučení o celé té záležitosti a především o Higgsově bosonu.“

„Dobrá, dobrá, to není špatný nápad, ale marně se rozhlížím a nevidím tady naši milou Claudii. Nevíte o ní něco? Přece tady dneska měla být.“

„Ale není,“ řekl Ulrich. „Protože bohužel přiletí až zítra, čehož převelice litovala, neboť právě na tuto přehlídku se hodně těšila, ale našťastí tady myslím proběhne snad pozitíří ještě něco podobného na téma schovat to co nejviditelněji aneb večerní šaty ze současné Paříže a Říma. Omlouvám se, že jsem vám to nestihnul říci dříve, ale teprve před hodinou jsem díval na došle e-maily a tam mi to psala, že bohužel přiletí až zítra, protože se spojila s jednou přítelkyní, která projevila ochotu být nám nápomocna v našich záležitostech a znáte to, ženy, normální jedinec by vám dal vědět se značným předstihem, že musí odložit domluvenou schůzku, ale celé se to semlelo hodně narychlo, takže snad již zítra se můžeme těšit na uzavření tzv. manželského trojúhelníku a mám obavy, aby to nakonec nebyl nějaký mnohoúhelník, což už by mne začalo pomalu mrzet, neboť jsem si k ní nakonec vybudoval citovou náklonnost.“

„Takže takhle to je. Výtečně. S tou náklonností nevím, nevím, nu uvidíte, ale ženy dokážou překvapit a může se stát, že vás snad dokonce miluje, ale potom opravdu nevím, kam odklidíme Auerbacha, ale ten ji snad jakožto fanatický sběratel bude ochoten již za něco hodnotného vyměnit a nedivil bych se, kdyby to byla ona německá letecká pošta, ale tady budeme muset asi trochu přitlačit. A propos, zaslechl jsem správně Řím?“

„Zaslechl.“

„Tak potom by tady neměli scházet vznešení diváci z Vatikánu. Ti tady sice určitě nebudou, ačkoli nejednomu z nich bych návštěva takové přehlídky nebyla proti mysli, ale my jsme s nimi a myslím si, že po setkání s Avakumem pochopíte proč se s námi nakonec budou všichni kamarádit, pochopitelně jenom díky mým zadním vrátkům, jinak bychom to tady mohli celé zabalit a odjet do té útulné kliniky někde tady ve Švýcarsku, slyšel jste o tom přeci, kde vám s úsměvem píchnou větší dávku sedativ, kterou jim pochopitelně s úsměvem zaplatíte, a až vás to složí, s úsměvem vysypou váš popel zadními vrátky na hnojiště. Opravdu miluji Švýcarsko. Jenom tady můžete potkat různé Avakumy a Auerbachy a ty nejlepší kurvy pěkně po hromadě.“

Přehlídka se povedla a Ulrich to celé shrnul do poznatku, že bez žen to vážně nepůjde, s čímž Liszka souhlasil, a hned se zeptal co, a Ulrich mu to dopověděl vytvořit ten správný protipól maskulinnímu objektivistickému racionálnímu světovému názoru, za kteroužto odpověď mu Liszka srdečně poděkoval a navrhl, že by mohli zajít za Avakumem a probrat to poněkud podrobněji. Podobný názor, že se nakonec přeci jenom vydařilo, vylovil hrabě Auerbach, když spolu s velmistrem Neudorfem vycházel z kongresového centra, po veřejné disputaci dvou velmistřů ducha, a spolu s nimi vycházela spousta různých úhlů pohledu zamaskovaných pod škraboškami důstojných výrazů na pokřivených obličejích ostatních účastníků této akce. Ohniskem těchto všelijakých úhlů pohledu byla otázka, co to tady vlastně je to bytí a zda-li je vůbec možno na tuto otázku nějak smysluplně odpovědět. Každopádně ani Auerbach a ani Neudorf nevypadali, že by je poměrně zajímavá a podnětná disputace vykolejila a způsobila vír pochybností o podstatě vlastní existence, ale pochopitelně jedinec zasazený v životě na způsob briliantu v masivním pečetním prstenu, to má z pochybováním o smysluplnosti svého bytí přeci jenom těžší než nějaká zchudlá existence vržená do chaosu světa zlomyslným osudem, aniž by se jí někdo vůbec zeptal zda-li si něco takového vlastně

přeje. Zkrátka pro Neudorfa s Auerbachem to byla pouze příležitost, aby si zase jednou potvrdili, že pravdu mají opět oni. V případě velmistrově nebylo o čem diskutovat, protože svět je přeci moudře řízen nejvyšším bytím a do toho by mu nějaká omezená, konečná bytost neměla co kecat a Auerbachovi to bylo v podstatě šumafuk, ale každopádně předpokládal, že svět je něco jako dobře naladěný orchestrion, kde nějaké zásadní pochyby nemají místo. Doktor Mader považoval všechny ty metafyzické diskuse za úplný nesmysl, protože kdo se chce něco podstatného dozvědět o světě, ten udělá nejlépe, když se bude věnovat matematice a obřím urychlovačům, z nichž nakonec už nějaká odpověď vypadne. Co si o tom všem myslel Avakum Avakumovič by bylo jistě zajímavé vědět, ale podle jeho obtloustlého hladce vyholeného obličejce, se na nějaký vyhraněný názor ohledně podstaty bytí nedalo usuzovat. Maximálně si mohl člověk při pohledu na tohoto luxusního tloušťka pomyslet, že mu připomíná Buddhu, ale pochopitelně velice vzdáleně. A samozřejmě, že na pozadí těchto usazených a pevných úhlů pohledu probíhala žertovná zpěvohra všedního dne, kde se v hlavách členů velkého operetního souboru sestávajícího z všelijakých modelek a prostého lidu také honilo cosi neurčitěho a mlhavého, co tvořilo jakýsi světový názor a co si o tom všem mohla myslet prozatím nepřítomná Claudie by se dalo shrnout asi tak, že ti čuráci Auerbach a Avakum Avakumovič se s těmi svými idejemi můžou jít akorát bodnout, protože taková prasata nemají nárok někoho poučovat, ale to byl pouze velmi osobní hodnocení situace a zde je na místě převeliká opatrnost, kterou také doporučil Liszka Ulrichovi, když se prodírali mezi polonahými modelkami do Avakumovy provizorní kanceláře umístěné v labyrintickém zákulisí kongresového centra, takže Ulrich postřeh, že si připadá jako Théseus nebylo zrovna od věci.

„Ale nezapomeňte, že v centru na vás čeká Minotaurus, který je velmi nevypočitatelným protivníkem a připravte se, že jeho způsoby jsou velmi svérázné, ale je to bohužel právě on, který nám bude muset vyjít vstříc při uskutečňování našich záměrů. Předpokládám, že to bude poněkud obtížnější přesvědčit toto pragmatické monstrum o nutnosti spolupráce, ale mám v rukávu několik velmi přesvědčivých argumentů.“

„Pěvně věřím, že to máte opravdu promyšleno,“ poznamenal Ulrich vyhýbaje se jedné nohaté blondýnce, která po něm hodila laškovný pohled a vyculila masité rty pokryté silnou vrstvou červené rtěnky s třpytivými komponenty, takže se v Ulrichově obrazotvornosti na chvíli proměnily v obrazová symbol naprostého odcizení mezi duší a tělesností a navíc mu připomněly nějakou zlopověstnou mimozemskou potvoru, ale každopádně na ní mrknul, ale co mohl onen letný pohyb jeho pravého víčka připomenout oné blondýnce se asi nikdy nedozvíme, protože jim zase zmizela z očí, před nimiž se náhle otevřela široká chodba bez oken osvětlená pouze bílým světlem zářivek s masivním tučným tělem slovného módního návrháře Avakuma Avakumoviče, který právě rozmlouval se svoji sekretářkou, což byla patrně jediná žena v tomto ansámbly, které to myslelo, protože na ní nebylo téměř nic, co by mohlo upoutat ubohou mužskou mysl naplněnou pouze myšlenkami na sex a dobré jídlo. Avakum s ní ale nehovořil dlouho a poté, co se otočil směrem k našim přátelům strnul na chvíli v postoji vyjadřujícím cosi mezi atakem mozkové mrtvice a reakcí hráče, který vyhrál v loterii milion dolarů. Vzápětí roztáhl ruce, takže mu málem prasklo mafiánské bílé sako s jemnými černými proužky a vykřikl rusky Fjodore Michajloviči a jako dělová koule se vrhl na Liszku, který ještě před tím, než se ocitl v objetí onoho mohutného muže s fialovou košilí stačil poznamenat k Ulrichovi: „Já jsem vám to říkal, že to nebude jednoduché.“ A vzápětí pocítil mohutné objetí také Ulrich, které se naštěstí obešlo bez nějakých pocelů, kterým ovšem neušel Liszka, který ovšem nebyl chováním milého Avakuma Avakumoviče vyveden z míry. A tak se v oblaku nadšených výkřiků jaké překvapení, jaké štěstí, pojd'te, pojd'te, tohle musíme oslavit, vid'te Adalberte Adalbertoviči, což patřilo Ulrichovi, který vůbec nechápal jak se z Liszky najednou stal nějaký Fjodor Michailovič a z něho Adalbert Adalbertovič, už jenom proto, že Ulrich Ulrichovič by byl v jeho případě vhodnější.

Kde ten chlap přišel na toho Adalbertoviče? No, nechme věci plynout a uvidíme, řekl si Ulrich alias Adalbert, když vstupoval do nevelké provizorní kanceláře jejich ruského přítele, kde se v průběhu asi hodinového rozhovoru proloženého popíjením vodky nedozvěděl nic o důvodech svého přejmenování, ale zato pochopil, že v Liszkově minulosti jsou opravdu zajímavé momenty, o nichž neměl ani tušení. Každopádně se pánové nebavili o ničem zásadním a podstatném, ale výsledkem tohoto velmi neformálního setkání bylo Avakumovo pozvání na takový malý soukromý večírek na dnešní večer a vzhledem k svým záměrům nemohli Liszka s Ulrichem odmítnout.

„Takže ujednáno, drahý Fjodore Michajloviči, v devět večer si vás vyzvedne můj řidič. Roztočíme to jako za starých časů, nebojte se, o to se postarám, a pozvu také cikány.“

„Tak to vidíte,“ říkal Liszka Ulrichovi v hotelové kavárně, kde se oba dávali trochu dohromady po schůzce s Avakumem. „Pokud chceme něčeho dosáhnout, musíme to absolvovat a připravte se na hotový cirkus. Pokud vám to jenom okolnosti dovolí lijte chlast do květináčů a já už si s ním nějak poradím. Naštěstí zítra myslím, že na zítra nemáme žádné schůzky. Auerbachovi ještě zavolám a domluvím s ním setkání na pozítří. Mimo jiné nemáte nějakou zprávu od Claudie?“

Ulrich se podíval do svého mobilního telefonu a opravdu v něm další zprávu, v níž Claudie psala, že s největší pravděpodobností dorazí zítra navečer.

Ruská pitka neboli pojednání o široké slovanské duši na pozadí švýcarských horských velikánů aneb vyložene negativní kapitola.

V níž Liszka s Ulrichem nejeli zasněženou plání a neseděli zachumláni do hustých kožichů s beranicemi v saních tažených trojspřežím neboli ruskou trojkou. To ovšem také znamená, že se také nezastavil u hokynáře a nenaložili na sáně bedýnky delikates a šampaňské a nemávali vyjevenému hokynáři pod nosem modrými storublovkami a také po cestě do zájezdního hostince neminuli starobylý klášter s pověstnými starci. Hotel Berghof opustili kolem deváté večer, aniž by do kufru černého luxusního mercedesu uložili byť jedinou jednohubku a po horské, dobře udržované silnici se prokličkovali zasněženou krajinou až k bráně velkolepé vily, z níž nevyběhl Nikifor Nikiforovič v umaštěném kaftanu vykřikující na celý dvůr - Jaká vzácná návštěva, jaká milost a štěstí, jen pojd'te milostpáni - a nevrhl se vstříc svým hostům, aby jim políbil ruce. Takže ve stručnosti by se dalo říci, že toho večera se v Davosu nestala spousta věcí, ale to co se stalo i v doprovodu cikánského hudebního souboru ve vile Avakuma Avakumoviče mělo rozměr skvělé symfonie s klidným začátkem a bouřlivým, patetickým vyvrcholením, které mělo, jak se ještě časem ukáže, nemalé důsledky pro evropskou politiku na několik let dopředu.

Prolog v nebesích, jehož se ovšem neúčastní reje andělů a svatých a obejdeme se v něm dokonce i bez nejvyšší svrchovaně dokonalé bytosti a jejího nanejvýše dokonalého protikladu, ačkoli by jinak takováto sešlost nepostrádala zajímavosti, ale pro její věrohodnost bychom ji musili přemístit daleko za hranice naší sluneční soustavy, možná dokonce až za hranice našeho Universa, o němž ovšem zdaleka není zdaleka jisté, jestli vůbec nějaké má, a proto by kulisy v nichž by nebešťané posuzovali dění zde dole na zemi přišlo o podstatné náležitosti v podobě bělostných oblaků a blankytného nebe, čímž by tento obraz pozbyl svůj půvab a nám jde především o zobrazení pozemských krás ve všech jejich projevech, které ovšem mohou nabýt mnohdy paradoxních podob. Ale neodvracejme proto hned náš zasněžený pohled od nebeských sfér, protože tam poletují jiní obyvatelé, kteří i bez perutí z husích per, dokážou všelijaké zázraky a právě proto se jim budeme chvíli věnovat. Jedním z nejpozoruhodnějších obyvatelů těchto výšin vznášející se trpělivě v mrazivém vakuu vesmírné tmy byl náš starý dobrý známý Hubbleův teleskop, jehož důmyslný zrak v podobě všelijakých citlivých

detektorů neúnavně slídl v hlubinách času a prostoru a přinášel nám tak překvapivé pohledy z počátků stvoření a člověk věnující se alespoň okrajově kosmologii nemohl při studiu údajů seslaných tímto rozkošným aparátem do pozemských laboratoří nenabýt dojmu, že svět připomíná bublinu za žvýkačky, která se jaksi stále zvětšuje. Dalším pozoruhodným faktem bylo, že jeho pozorování šla proti proudu času kamsi do nesmírně vzdálené minulosti a bylo zřejmé, že na místech, kde jsme viděli obrazy mladých galaxií nyní právě teď bylo určitě cosi jiného a ony mladé galaxie byly již zcela v nedohlednu. Ale probůh toto přeci není vědecko-fantastický román, takže raději opustíme oblast výkřiků nadšení nad oblundnou krásou černých děr a neutronových hvězd a raději se vrátíme ke klasickým vzorcům našeho evropského myšlení, v němž protikladnost dobra a zla je jako doma, a proto se nám zde musí zákonitě objevit cosi jako opak nebeské výšiny a tím nemůže být nic jiného než nějaká propastná hlubina obývaná nějakým obzvláště odpornými děsy, ale protože doba nám nabízí spíše technologické metafory budeme muset sáhnou po velkém urychlovači částic umístěném někde pod Švýcarsko francouzskou hranicí, v němž se děly věci, o nichž by si snad mohl nechat zdát jedině Lucifer, který by si po probuzení musel říci, že takovou noční můru již dlouho nezažil, neboť pekelný žár se tam proměnil v něco absolutně nepředstavitelného, takže jsme svým přiměrem dosáhli toho, že makrokosmos a mikrokosmos si zde tak říkajíc podávají ruce a mezi tím ležela také Evropa jako svůdná žena natažená na veliké posteli v dráždivé pozici s vytrčeným zadkem k černých kožených kalhotách s bočním zapínáním podél dlouhých nohou, takže tam se vytvořila zebra z kožených pásků a proužků bílé kůže, kterou objímala jiná Evropa jako série spazmatických historických okamžiků, jejichž průběh nebyl nepodobný průběhu goniometrické funkce Y rovná $\sin X$, která promlouvala monotónním unaveným hlasem stárnoucí krasavice o cyklickém návratu stále stejného, takže Auerbach měl se svým konstatováním, že ten starý Nietzsche se s tím svým věčným návratem nemýlil, proneseným po slavné davoské přednášce, přeci jenom pravdu. V Davosu uplynulo jenom několik dní, ale události zde konečně nabraly spád, jak si s uspokojením řekl Ulrich, když po celodenním shonu, seděl ve svém pohodlně zařízeném pokoji s vyhlídkou na horské štíty. Prohlížel si právě mapu Kundánie v moderním autoatlasu a mimoděk ho napadlo, že by možná oné lehké ženě více slušely plavky s modrým klínem a tu ho také hned napadlo, že by se mohla vyměnit stávající modrá vlajka spojené Evropy za českou vlajku, protože na ní je jeden takový klín a nebylo by na tom nic hanlivého a pouze by to symbolizovalo návrat k ženství, jenž v sobě princezna Evropa určitě měla více než dost, když pohnula Diem, aby jí tak roztomilým způsobem unesl. Případným dalším námitkám by zřejmě Ulrich oponoval, že má-li někdo něco proti klínům, nechť tedy hlavně zruší všechny evropské nevěstince a bylo by určitě zajímavé sledovat kam by to vedlo, pokud by se taková věc podařila prosadit a konec konců v menším měřítku mohl něco podobného sledovat Ulrich přímo v Davosu, neboť Liszkovi se na ruské pijatice podařilo několika prostými argumenty přesvědčit mírně nevrlého a notně opilého Avakuma, aby za nějakou dobu omezil provoz svého nelegálního podniku s luxusními prostitutkami, a výsledky tohoto drobného experimentu již začínaly být znát. Pochopitelně takového Krause se něco takového vůbec netklo, alespoň v oblasti jeho intimního života, neboť ten využíval ke svému uspokojení služebnice lásky z jiných cenových kategorií a nebyl ani natolik namyšlený, aby mu připadlo, že se spouští pod svoji úroveň, vždyť ona Dolly, kterou navštívil zrovna včera byla velice milá, ale hlavně měla zadek jako almaru, což Krausovi vyhovovalo, patrně proto, aby se v něm schoval před svým komplexem ze své matky, neboť ta by ho měla alespoň podle některých psychoanalytiků přitahovat a vzbouzet v něm tím pádem pocit viny, ale možná se za tím skrývaly i jiné motivy, ale lidská mysl je příliš složitá na to, abychom si mohli dovolit činit nějaké další závěry bez konzultací u dalších odborníků. Zato hrabě Auerbach vypadal dnes přes již poněkud nervózně na to, že už mu bylo hodně přes šedesát, a vypadalo to, že snad ani Claudie není tak přítulná jako dříve a takových podivně rozklížených pánů viděl toho dne Ulrich více a vesměs to byli všechno

vlivní muži, kteří si ani nemohli dovolit se ukázat někde dole v Davosu u nějaké prdelatě Dolly. Ulrich ho dnes potkal, když se vracel z lyžování, před Berghofem v doprovodu Liszky a jakéhosi rtuťovitého chlapíka, v němž poznal svého dávného známého ze studií Madera, který mu byl Auerbachem představen jako významný jaderný vědec doktor Mader, s nímž měl tu čest se potkat na oné filosofické debatě, a Ulrich si se svým spolužákem potřásl pravicí a teprve potom si dovolil Auerbachovi vysvětlit jeho omyl a Liszka jenom na Ulrichovu adresu poznamenal „To jste celý vy, pořád někoho tahat za nos“. Všichni se tlumeně zasmáli tomuto vážně míněnému žertu. Ulrich se omluvil, že takhle, ještě ve sportovním oblečení, s nimi nemůže jít do restaurace, ale že se k nim brzy velice rád připojí. Když se sprchoval, říkal si, proč právě Mader, Bože můj, ten snaživý idiot. To se mám na co těšit...

Kapitola, v níž se dozvíme, že právě Švýcarsko bylo by pravým Zarathustrovým domovem, čemuž si Ulrich dovolí ve vší zdvořilosti opatrně oponovat, protože s tímto tvrzením přišel velmistr Neudorf, kterému mimo jiné byly ženské úplně ukradené a který si také ani nevšiml, že by v tomto ohledu bylo něco v nepořádku.

BÁSNICKÁ METAFORA - ZARATHUSTRŮV NÁVRAT aneb o různých pojetích a výkladech literárního překladu německý Z, český Z, anglický Z

Do hotelové restaurace vstoupil Ulrich v okamžiku, kdy již většina menší stolní společnosti, sestávající z Auerbacha a velmistra Neudorfa a těkavého Madera, a světe div se, její třpytivou ozdobou byl také slavný doktor Schneider, spořádala předkrm a hotovila se ku spořádání následujícího chodu a Ulrich s potěšením zaznamenal, že jejich skvostně prostřený stůl se nachází až v rohu s dvěma vysokými okny, odkud byl, jak zjistil již na místě, poté co prošel pod vysokými stropy tohoto opulentního podniku, u jehož interiéru unyle promlouval fin de siecle, přímo božský výhled na vznešené, majestátné velehory, v jejichž čistém jasu by se bezpochyby líbilo Zarathustrovi, ale další otázkou je, zavtipkoval v duchu Ulrich, nakolik by se mu to líbilo tady v sanatoriu Berghof. Patrně by uděl něco naprosto opačného, než co předvedl Ulrich usedaje mezi Auerbacha a Liszku zády do ticha restauračního provozu, rušeného pouze tu a tam tichým cinkotem skla a kovově porcelánovým tukaním několika příborů čelem k upjatému a důstojnému Schneiderovi připomínajícího nějakého zkušeného generála Wehrmachtu a kdyby měl cvikr a nažehlenou uniformu s různými orlicemi a maltézskými kříži, měl by člověk pomalu nutkání před usednutím scvaknou podpatky a vzorově zahulákat Herr General mohu vám podat hlášení, vedle něhož se kymácel pohubly zamračený obličej muže, jenž se tvářil jako nějaké orákulum seslané vyšší mocí mezi smrtelníky se nějakým zásadní prohlášením, v němž by se mohlo kupříkladu tvrdit, že je naprostou a nevyvratitelnou pravdou plynoucí nekonečného počtu experimentů provedených na našem nejmonstróznějším urychlovači na světě, že pod hranicí 10 na mínus padesátou nic není, přičemž u slova nic by byla 1 odkazující k poznámce 1 na osmí sté stránce samostatného poznámkového aparátu věnovaného kapitole Nic tam není, v níž by se zvědavý čtenář mohl dozvědět, že je to všechno pravda až na to, že dodnes vlastně nevíme, co je to nic. Ulrich totiž všechny přítomné pány mile a zdvořile pozdravil, načež povstal hrabě Auerbach a velmi důležitě představil doktoru přírodních věd Ulrichu von...pana doktora a profesora filosofie v Tubingen pana Schneidera a všichni zúčastnění, kromě Liszky, který již z podobných formálností vyrostl, pocit jaký se vás může třeba zmocnit, máte-li to štěstí pozorovat v létě východ slunce někde na Patmu nebo Samu. To Zarathustra, prolétlo hlavou Ulrichovi, když usedaje spočinul pohledem v blankytných výšinách, jež se rozprostíraly jeho zraku s neomaleností reklamního prospektu nějaké cestovní kanceláře, by sotva usedl mezi tento spolek prázdných hlav, v němž by ovšem chyběla zdvořile a chápavě zúčastněně se usmívající hlava mistra Liszky, a pokud by se zde vůbec zastavil, tak jenom proto, aby každého z nich

přetáhl svoji sukovicí přes záda, vše doprovázeno nesrozumitelným sípáním. Potom by patrně svrchovaně nasupený prorok proletěl zavřeným oknem, aby si mohl na čerstvém horském vzduchu promyslet svoji tezi, že historie Světa je pouhým věčným návratem téhož.

Liszka poté upozornil Ulricha na zdejší opravdu mimořádnou mezinárodní kuchyň nabízející mimo jiné také různé středoevropské speciality včetně pravého vídeňského řízku, ale tato kapitola bohužel není věnovaná gastronomickým studiím, takže necháme dnešní menu našich hrdinů nepovšimnuto, i když nutno poznamenat, že Liszka nelhal a ony řízky byly skutečně mimořádné a sotva s ním byl doktor Mader hotov, objevila se u stolu Auerbachova přítelkyně Claudie, jejíž příchod ovšem pořádně narušil decentní klid noblesní restaurace, neboť vzápětí se ozvalo skřípání a vrzání posouvajících se židli osvěžené třeskem, jež způsobila rozbitá porcelánová slánka převržená o překot povstávajícím Auerbachem a také ostatní pánové způsobili nemálo hluku. Claudie se omlouvala za drobné zdržení a byla mnohokrát ujistěna nejenom samotným Auerbachem, že vše je v tom nejlepší pořádku. Bylo vidět, že Claudie neopomenula nic, co by ji mohlo učinit krásnější, ale stačil pohled na její ladné tělo v přiléhavých černých šatech, které si oblékla záměrně po předchozí domluvě s Liszkou. Po nějaké době se rozprava u stolu, a nebylo se ani čemu divit vzhledem k přítomnosti významného myslitele, stočila na filosofická témata, přičemž podnět k onomu obratu poskytl dr. Mader, který pronesl, že Švýcarsko se mu jeví jako pravá vlast pro Zarathustru. Liszka jenom podotknul: „Myslíte?“

Ulrich si upil trochu výtečného Blauer Portugesse a přitakal Maderovi.

„Skoro bych řekl, milý doktore, že máte pravdu,“ nevinně se pousmál na Neudorfa, který vypadal na to, že by s ním nepohnulo ani tvrzení daleko silnějšího kalibru jako například, že vesmír má v podstatě tvar krychle a nadále se tvářil jako někdo, koho nějaké bzučení letního hmyzu nemůže vyvést z rovnováhy, a pokračoval. „A místní velehory by mu dozajista poskytl útočiště hodné jeho formátu až na to, že by musel absolvovat otužilecký trénink a být zapsán ve spolku místních alpinistů, ale dovolím si pochybovat o tom, že by nalezl zalíbení v déletrvajícím pobytu v některém z místních větších měst, ačkoli nepochybuji o tom, že v nic život může být příjemný, máte-li ovšem na účtu dost prostředků a právě v tomto bodě, u těchto prostředků neboli peněz bych předpokládal počátek Zarathustrova rozčilení, neboť jak dobře známo, peníze kazí charakter a Švýcarům ho zkazili na dobro a nepletu-li se, tak právě ten charakter, ten správný hrdý postoj byl něco, o co Zarathustrovi především šlo.“ A kupodivu první, kdo se ozval, nebyl Mader, nýbrž velmistr Neudorf, který s vážným výrazem pravil, že to pan doktor Mader jistě nemyslel úplně doslova a že měl patrně na mysli onen silný vliv, kterým může vůkolní krajina zapůsobit na návštěvníkovu mysl, která se díky té majestátnosti velehor a čistotě zdejší přírody dokáže povznést k básnickým výšinám a že sám na sobě pozoruje jisté oživení a nebyvalou čilost ducha a že ho napadají věci, které by mu dole v nížinách nepřišly na mysl a také Mader se ozval, že všichni přeci ví, jak rád Ulrich chytá lidi za slovo a upozornil společnost na to, že si před Ulrichem musí dávat velký pozor na své řeči a obrátil se k Ulrichovi, aby ho ujistil, že to samozřejmě nemíní nikterak zle a Liszka, který byl v dobrém rozmaru a nejenom z toho, že to vypadalo nadějně s jeho akcí, se zeptal velmistra cože tak povznášejícího ho tedy v posledním čase napadlo a ten odpověděl, že nic tak ohromujícího, aby tím dokázal nějak zaujmout své spolustolovníky.

Ulrich poznamenal, že tomu rozumí a že také on se tady cítí poněkud povznesen nad problémy všedního dne a že to je výtečná příležitost pobavit se právě o věcech, na něž nemá člověk v běžném provozu právě moc čas.

„A právě mne v souvislosti z Nietzschem napadlo, jak to vlastně je s tím věčným návratem téhož?“

„Ale opravdu vás tady nechci unavovat takovými úvahami, zejména v přítomnosti naší milé a krásné společnosti,“ a mírně se poklonil směrem ke Claudii, která ho ujistila, že naopak jí tato otázka převelice zajímá, konec konců již také protože právě Nietzscheův Zarathustra je jejím

oblíbeným literárním dílem a připojil se k ní také doktor Schneider, který o Nietzschevi napsal svého času pronikavou a hlubokou studii, která ho proslavila za hranicemi úzkého světa akademických odborníků. Auerbach vypadal, že je mu to vlastně úplně jedno, o čem se tady hovoří a Liszka se tvářil neutrálně a jenom pobídl Ulricha, aby pokračoval.

„Jak si tedy přejete, ale pokusím se být stručný. Takže mně na tom cyklickém pohybu veškerenstva zajímají dvě věci, které mají mravní a tak říkajíc ontologický rozměr. První aspekt, složka je snad zřejmá, opakuje-li se doslova vše dokola, byť v nesmírných časových intervalech, musí si člověk, vezme-li to vážně, říci, že nic nemá smysl a druhá věc je také jasná, ve vesmíru prostě nakonec nevzniká nic nového a z celkového pohybu se vám stává nula ve tvaru kružnice. Zkrátka mám obavu, že některé myšlenky nesmíme brát moc vážně, ale že nám poskytují skvělé možnosti k zabavení zlenivělé mysli. Ovšem člověku najednou ztuhne úsměv na tváři, když si přečte některá pojednání věnovaná rozpínajícímu se vesmíru, v nichž se doví, že při určitém množství hmoty v universu klidně může dojít k jeho smršťování a hle, jsme opět jako mávnutím kouzelného proutku u našeho věčného návratu i s jeho neblahými následky na stav myslitelovi mysli. Potom už vás začnou napadat jenom samé takové nesmyslné otázky. Co že je to vlastně ta hmota a jak se to má s tím velkým třeskem, tedy chcete se vrátit až k bodu nula a dokonce byste rádi nahlédli až za něj a když se obrátíte na nějakého učeného muže, aby vám to všechno vysvětlil, dozvíte se od něj, že takové otázky nemají z vědeckého hlediska žádný smysl, protože kupříkladu právě čas a prostor vznikly právě až s velkým třeskem a jelikož jsme skutečně právě s prostorem a časem doslova srostlí dohromady, nezbude nám zřejmě nic jiného, než v němém úžasu čekat buď na smrt anebo na náhlý zkrat myšlenkových okruhů, které se také říká náboženské osvícení, ale vnímejte prosím moji řeč právě jako takový zkrat, ale přesto by mne zajímal váš názor na tyto záležitosti. Vy se pane doktore,“ a mluvil přímo ke Schneiderovi. „Přeci zabýváte takovými otázkami doslova profesionálně a určitě byste nám k tomu mohl něco říci a také vy Madere,“ a v onom vy se projevil ten dlouhý časový rozestup, který je dělil od doby, kdy spolu navštěvovali přednášky z fyziky na starém fyzikálním ústavu Na Karlově v Praze“ „Tady v Cernu stále něco kutíte, abyste si potvrdili ty své modely a neříkejte mi, že vás takové věci dávno nenapadly?“

Mezitím se ovšem přihodila celá řada pozoruhodných úkazů jako například, že slunce také urazilo kus své denní dráhy, čehož výsledkem byla změna uhlů paprsků dopadajících velkými okny mezi ty porůznu rozestavěné sklenice, talíře a přibory, takže stíny vrhané těmito umnými předměty se prodloužily a také trochu poposunuly. Samozřejmě, že se poněkud pozměnila konfigurace návštěvníků restaurantu a pochopitelně také tzv. různé planetární konfigurace a pochopitelně nejenom ony. Zvídavá mysl by se mohla pokusit z mírně deformovaných stínů oněch šálků a podšálků a broušených skleniček naplněných jiskrným vínem rekonstruovat jejich původní tvar a jejich vlastní podstatu a totéž by mohla provést ze stíny postav rozsazených v uvolněných pozicích kolem našeho stolu a ocitla by se tak rovnou v pověstně Platonově jeskyni a ke každému předmětu a postavě by si mohl založit tak říkajíc vyšetřovací spis, který by se poté mohl založit do ořískané plechové policejní registratury. V takovém spisu by byly uvedeny míry a váhy a rok narození a podezřelé sklony vyšetřované osoby a bezpochyby by tam, alespoň u lidí, neměl chybět popis jejich vztahu k ženám, takže v případě Claudie bychom se mohli dostat k tautologii jako džbán je džbán, neboť byla ženou vypovídající o ženách a určitě bychom se od ní dozvěděli zajímavé podrobnosti o povaze lesbických vztahů a určitě nejenom ona by nám potvrdila, že jedině ženská vám dokáže vylízt kundu tak, že pomalu přestáváte vědět jak se jmenujete a řekla by nám to asi právě takto, tudíž se nesmíme pohoršovat nad takovým výrazivem. Při pročitání spisu nadepsaného Auerbach - hrabě, by nám na scénu vytančil polonahý obtloustlý muž v dámských punčochách popoháněný dlouhým bičem v ruce v dlouhé latexové rukavici přecházející přes rameno k černé masce, ale ani to by nám nezabránila, abychom v této ženě nepoznali Claudii,

kteřá si takové hrátky právě moc neužívala, ale byla zkrátka na výplatní listině a tak dělala za co byla placena.

Doktora Madera bychom po nahlédnutí do jeho registru viděli zalezlého pod stolem roztřeseně pozorujícího ženské nohy v lodičkách na vysokých podpatcích a vyplynula by nám z toho směsice strach a pohrdání, kdežto Ulrich by se objevil jako turecký paša stojící zády ke svému harému s poněkud odmítavým výrazem na tváři a z dalšího spisu vystupoval sběratel Liszka, který si svoji sběratelskou zálibu svého času neodpíral ani u žen a v podstatě to byl spokojený uživatel, který si je dokázal udržet od těla. Na velmistra Neudorfa nikdo spis nevedl patrně pro jeho neproniknutelný výraz obličeje a jeho vysoké postavení, takže nikdo neví, jak to s ním v tomto ohledu bylo, ale své modlitby často vysílal vzhůru k panně Marii. Nezávisle na nějakých hypotetickém policejním archívu a zdánlivém pohybu slunce po obloze a dalším jiným pohybům a optickým klamům se u stolu rozběhla živá diskuse, v níž se pochopitelně střetlo hned několik úhlů pohledu, přičemž poměrně zajímavé stanovisko zaujal mistr Liszka, který přirovnal věčný návrat téhož k gigantické účetní operaci, jejímž výsledkem je vykázání nulového zisku, což je ale vždycky podezřelé, protože daleko lepší je ohromná ztráta, přičemž dále poukázal na to, že v globálním měřítku na úrovni takového evropského společenství by ovšem upřednostnil onu nulu a že právě tady v Davosu je skvělá příležitost probrat takovéto účetnictví na té nejvyšší úrovni a vyjádřil přesvědčení, že by mu v tom mohl velmistr Neudorf být výrazně nápomocen a velmistr Neudorf, který mimo jiné Nietzscheho bytostně nesnášel, se k tomu vyjádřil v tom smyslu, že je ten Nietzsche přeci jenom k něčemu užitečný, když přivedl právě pana Liszku na takové pozoruhodné účetní myšlenky, ale že tady, a mínil tím tady v Evropě, už nikomu žádné účetnictví nepomůže a že tady musí nastat a v tom měl ten Nietzsche zase pravdu velké přehodnocení všech hodnot. K tomu připojil doktor Schneider, jehož spis se z naší kartotéky jaksí úplně vypařil a to zřejmě z toho důvodu, jak si pomyslel Ulrich, že u tak významných mužů se jaksí ani žádný sexuální život nepředpokládá a vzpomněl si přitom na svůj šok, když v mládí při četbě životopisů různých velikánů zjistil pravý opak, poznámku.

„Máte pánové všichni svým způsobem pravdu, ale jak dobře víte v podstatě jsme odsouzeni k bloudění v říši domněnek, neboť bychom si museli ujasnit spoustu dalších věcí jako co je to vlastně pokrok a tedy co to znamená, že je něco nového a dále bychom si měli ujasnit na jaké úrovni se o těchto záležitostech hodláme bavit, zda-li se nám jedná o mikroskopický pohled nebo naopak pohled makroskopický a dále chceme-li se zabývat pouze dílčím výsekem skutečnosti anebo skutečností jako takovou a to už zase začínáme tonout v bažině neurčitosti a zároveň bychom si měli vybrat z jakého stanoviska o tom chceme diskutovat. Má to být striktně vědecký pohled a je tímto vědcem fyzik nebo biolog nebo dokonce matematik a nesmíme zapomínat na teology a náboženské vizionáře, takže to celé začne připomínat dvě benátská zrcadla postavená proti sobě. Můžeme se sice z Nietzscheho dělat srandu, vidíte pane doktore,“ a mínil tím pochopitelně zasněného Ulricha, který pouze slabě oponoval, že to už zkrátka má ve své povaze vidět ve všem i jeho pravý opak, ale že si v mnoha ohledech velkého přehodnotitele hodnot váží.

„A tady to máme, to je přesně ono, přehodnotitel hodnot. Nakonec každý z nás přeci jenom ke světu zaujme nějaké stanovisko, mnohdy velmi neurčité a absurdní, ale pořád je to stanovisko, které se může časem pochopitelně měnit, ale které velmi podstatným způsobem ovlivňuje naše počínání. Můžu tady jmenovat hned několik takových úhlů pohledu jako například pohled hluboce věřícího křesťana anebo pohled fanatického nacisty a hned vám je jasné jaké konsekvence takový postoj může mít a že za tím vším jsou nějaké definice nějakých hodnot.“ „Ale to je přesně ono,“ vstoupil do Schneiderovi řeči Auerbach. „Musíme lidem opět ukázat, že tady jsou opravdové hodnoty, za něž má smysl se brát, ale pořád nevím jak bych to měl udělat. Mám pocit, jako bychom žili v nějakém zahnívajícím akváriu a jako by už lidé žili jenom ze dne na den bez jakýchkoli vyšších ideálů a to připadá opravdu zoufalé.“

Z ULRICHA SE STÁVÁ OPRETNÍ LIBRETISTA A TO ZNAMENÁ, ŽE NAVŠTÍVÍME LA SCALU, KDE SI VYSLECHNEME HNED NĚKOLIK OPER NAJEDNOU A NAVŠTÍVÍME TAK TREZOR VELKÉ ŠVÝCARSKÉ BANKY A ZÁROVEŇ SI PROHLÉDNEME URYCHLOVAČ ČÁSTIC V CERNU A NAHLÉDNEME DO VESELÉHO ŽIVOTA ELEMENTÁRNÍCH PARTIKULÍ, PŘIČEMŽ POTKÁME TAKÉ PYTHAGOROVU VĚTU A HEISENBERGŮV PRINCIP NEURČITOSTI A TAKÉ POKROK V NĚKOLIKA PODOBÁCH...

Řeč doktora Schneidera v hotelové restauraci sanatoria Berghof zapůsobila na účastníky rozhovoru různým způsobem. Liszka si i nadále myslel, že nejlepším způsobem pro prosazování nějakých hodnot jsou italské diplomatické metody z patnáctého století obohacené politickým umem tovaryšů Ježíšových. Claudii bylo naprosto jasné, že ti chlapi tady budou klidně řečnit až do večera bez jakýchkoli hmatatelných výsledků pro život a Mader s tím vším nesouhlasil z principu, protože jediné správné odpovědi vám může poskytnout věda, přesněji fyzika a zbytek je mlácení prázdné slámy. Ulricha tyhle stolní řeči inspirovaly k tomu, že se v průběhu několika následujících dnů bohatých na události, neboť ve společnosti Liszky a Auerbacha navštívil jeden velkolepý trezor a ve společnosti Maderově a obou výše zmíněných včetně dr. Scheidera a velmistra Neudorfa a Claudie navštívil Cern, pokusil zpracovat některé zážitky a myšlenky na způsob opery anebo ještě lépe operetního vystoupení, ale první záchvat inspirace ho popadl již v průběhu onoho rozhovoru a sám se tomu podivil, neboť mezi různými nadáními, jimiž ho obdarovala štěstěna, zela veliká díra, která by se mohla jmenovat smysl pro hudbu nebo také muzikologie. Takže právě v průběhu Auerbachovy řeči o pokleslosti a nízkosti současných hodnot se v Ulrichově mysli vyvstal jeden operetní obraz, po jehož okrajích pobíhaly z vnějšku věty jeho přisedících vesměs nějak hodnotící současné nevalné poměry mezi nimiž se nejednou vyskytla spojení jako, že už to není, co to bývalo a dokonce, že doba je úplně vymknutá z kloubů, u něhož si jeho původce asi dostatečně neuvědomil naprostou nesourodost doby a kloubů, jejichž srozumitelným překladem by patrně bylo - je to všechno v prdeli a stojí to všechno za hovno. Ale zpět k obrazu, který tak nečekaně vytanul Ulrichovi na mysli a vytanulo mu tam jeviště s velikým tresorem plným těch kovových kol a koleček, symbolizujících patrně švýcarský blahobyt. Vše je ponořeno ve tmě, pouze tresor je prudce a jasně osvětlen. Tresor se otevírá a z něj vybíhají bankovní úředníci rozhazující plnými hrstmi bankovky doprovázeni shůry okřídlenými alegoriemi úspěchu a bohatství v podobě několika okřídlených kol a okřídlených bankovních ředitelů. Dole mezitím několik vesele skotačících pokladníků natáhlo červený běhoun. Všechny postavy jásavě zpívají vstupní zpěv. Jaká sláva, jaký to den, přijíždí k nám Liszka, přijíždí k nám Liszka, jaká sláva, jaký to den. Ten muž zde poklady má, vzácné obrazy, krásné rytiny a zlata hromady... Na scéně se objevuje Liszka, Auerbach a Ulrich a z výše se snaší cosi jako bohyně vítězství s tučnou bankovní palicí s klasickou řeckou přílbicí, která zazpívá přivítací litanii a hosté již pokračují dále do tresoru. Scéna se mění, jsme uvnitř, všude tma a postavy Liszky a Auerbach a Ulricha se volně vznášejí prostorem a jediné ony jsou nasvíceny a komentují svoji situaci a jednomyslně doházejí k závěru, že někam padají a že to nevypadá dobře a také že ano, protože náhle z různých stran vystoupí oživlé postavy z různých obrazů Hyeronýma Bosche a prostorem se nese děsivý zpěv oznamující našim padajícím hrdinům - My jsme ty poklady a teď přichází odplata... Při návratu reality k restauračnímu stolu, u něhož právě rozváděl své postřehy ze života v Cernu dr. Mader ještě Ulrich zahlédl zachmuřenou mužskou postavu v přšiplášti, patrně ztělesněný pokrok, která chodil kolem tresoru sem a tam zpívaje - stojí to všechno za hovno. Již zpátky u stolu viděl na tvářích svých společníků, že s pokrokem to opravdu není jednoduché, protože třeba někdo jako dr. Mader si mohl myslet, že pravým ztělesněním pokroku ke rozpínání vesmíru a měl svým způsobem pravdu, protože jistý pokrok v tom